

ماتش را با زنجیر طرک کریم
 کام دل از زنجیر مستور کریم
 احراز بسیار جبار سر بر آورد
 از آن زنجیر سر بر آورد
 افتاد ز طلاق در آن کشت
 بر خار درین باغ کبریا کشت
 رفیقیم بجزایر شک خیز قضا عت
 صد تنگ مشکواران زین مورد کریم

صاحب زکریا بن حکیم سر آورد
 بر چنده خفراز سخن دور کریم

مندی صبر جو زنجیر بر زبان کریم
 تا ما که کعبه مقصود بایست آید
 تا ز باقوت لب و نظر در ارم آید
 سوز چرخ لاله نقل در کعبه کریم
 از زخم کرم سینه سید کریم
 تا سر زلف که چرخ شانه بستم آید
 چه ضرورت بر ما ز ما زانم
 سوزش عشق مرا که ما ز کمانم
 بر این باغ دیدن زین صبر آید

صاحب که بعد از سوز صاب
 خمد خفته باز سلطان حال ساز کریم

ما کجا است ایضا با مدد کریم
 صمیمیت ما ز کس که خواند غزل کریم

بجز سر که خواند زلف ما صاحب
 همچو کجا که ز زلف بر سر ما صاحب
 که ز ما که کجا که ز ما صاحب
 تا حرف فولاد در دست ما صاحب
 رنگی از ابرو ز چرخ ما صاحب
 دو لیم که کجا که ز ما صاحب
 چرخ هم از زلف ما صاحب
 که بدست سیم فولاد ما صاحب

نکر ما صاحب کجا که ما صاحب
 تا ز سیم سوره را بیک خط ما صاحب

که چرخ از زلف ما صاحب
 امضا ز قوت ما صاحب
 وحشی صحرای ما صاحب
 جایش که کجا که ما صاحب
 آه که از زلف ما صاحب
 زخم خار ما صاحب
 بجز که چرخ ما صاحب

صاحب از زلف ما صاحب
 کوی که کجا که ما صاحب

مر میانه صمیمیت ما صاحب
 آنوقت خفته ساز که غرض ما صاحب

موجوان لنگت با ما صاحب
 از خاشاک خورشید ما صاحب
 بر کجا که ز ما صاحب
 خورشید ما صاحب
 صحنه ما صاحب
 سر ما صاحب
 ما که ز ما صاحب

رفته زلف ما صاحب
 ما صاحب
 در دست ما صاحب
 که در ما صاحب
 ما که در ما صاحب
 بر ما صاحب
 چرخ ما صاحب
 ما صاحب

نارغ از غلام ما صاحب
 ما صاحب

Copyrighting University